

מסורת הש"ס

ארוסה פרק רביעי סוטה

כו.

עין משפט
נר מצוה

כג א מ"י פ"ה מהל' כג
נישואין הלכה כה
סנה ע"פ ש"ס פ"ה א"ר
פ"ה ע"פ ש"ס
כד ב מ"י שם הלכה כה
ע"פ ש"ס פ"ה יב
כה ג מ"י פ"ה מהל'
סנה הלכה י
כו ד מ"י שם הלכה ה
כז ה מ"י שם הלכה ו
כח ו מ"י שם הלכה ז
כט ז מ"י שם הלכה ח
ל ח מ"י שם הלכה ט
פ"ג שם הלכה י
סנה ע"פ ש"ס
לא ט מ"י שם פ"ה הלכה
ס:

תוספות שאנן

ואיילוניות בעיני אמה
לקיחה ולא חזיא ליה:
ואשת ממוז לממוז כלומר
אשה הראויה לממוז
ותשאל לממוז וקבנא לה
ותפסה ליה איילוניות או
שוטה לא נטולת כתובה
ומיירי בישא לו אשה
ובניס דומיא דעקרה
וחקת: ולא ליפוש
בפסולין פ"ה לא נעשה
שלום ביניהם לא יסורא ולא
יבטח הואיל וכל דורותיו
ספורים: מ"ד והוא לא
נחפשה כו' כלומר מהו
דתימא משה סוטה לה
כרחק באשת ישראל קיימא
מכרחק והיא משמט זו
היא דכ"ל לא נחפשה אסורה
הא נחפשה כו' ועלה קאי
קרא דבריה ובער עליו
דתימא דמסקא לן בהן אם
נטמאה אי לא [נטמאה]
שוטה אבל אשת כהן
דליחא בכלל והיא לא
נחפשה ליתא נמי בכלל
השקאה קמ"ל ליה.
במתנונה דרך אברים שאין
מתנונה בעינים אלא
ראשה וישראל אברים כבדים
עליה מ"ד: מ"ד מבלעדי
אישך כו' משמע ראשה
בר הכי הוא קא משמע לן
דלמי שקדמה שכיבתו
לבעול הוא רחמא וסריס
בר הכי הוא ואע"ג דלאו
בר איורועי הוא ובסריס
חמה קאמר דמותר לקיימה
ולא בסריס אדם שאסור
לקיימה טושים לו יבא
פסוע דכה ליה.

א) נבלה דכ"ל מ"ד הא לא
זכות תלה לו ימי ולסנן מיהא
למחר ופי' נרש"י.

[שנשא עקרה וזקנה וכו']. ומיהא אמאי לא תנא איילוניות
כגדי עקרה חקונה: לא ישא אדם מעוברת
חבירו. בירושלמי עליו הכתוב אומר (משלי כג) אל תשיג גבול עולם
ונשדה יתומים אל תנא יתומים חכמים לרבי אלעזר שאם היו לו
בנים ואשה לו נשאה שמה או לא נטולת
כתובה היו לו אשה וזניס] ומתו בין
קוני לסמירה ככר נראית לשמות:
מעוברת עצמו או שותה וכו'.
רש"י פ"י ולא אמרינן
דלא לקטליה לולד ומיהא אמאי אית
לן למקטליה מה איכפת לן נמתין
עד שחלד הא מן כפ"ק דערבין
דף ג. האשה היולדת ליהרר אין
ממתין לה עד שחלד והתם גזירת
הכבוד הוא ומתו גם שניהם לרבות
את הולד והתם משמע טעמא דרבי
קרא הא לא רבי קרא לא קטליה
ליה משום דממונא דבעל הוא דכתיב
(שמות כא) כאשר ישת עליו בעל האשה
והכא הכי פירושא מעוברת עצמו
לע"ג דקניא לה כשהיא מעוברת שמה
למחר שחלד ולא אמרינן כמו בני
מעוברת חבירו דאי קניא לה כשהיא
מעוברת וילדה ומת הולד או הפילה
אפ"ה אינה שמה דלאו כמ קוני
היתה דממעט לה כפסרי מצי טעשה
אשמו וכדאמרינן בירושלמי לא היו
[לן] אשה וזניס וכו' ככר [נראית]
שלא לשמות: **אמר** זו רבי
ישמעאל א"כ יסתרו כל עקרות
ויפקדו. תימא ור' יעמאל למה ליה
לנפשיה יסתרו כל עקרות וילדו
בריות וזו הואיל ולא נסתרה הפסידה:
ואמרת רביא הוא. תימא
והא אפיקתיה לעיל

[דף כד.] לרבות האריות ושומרת
יס לקנין: וזו הואיל ונתפשה
אסורה אימא א' תשתה כ"ל קמ"ט.
תימא לר"י אמאי לא פריך הכא ואימא
הכי נמי דפריך לעיל וגרסה כל
היכי דקרא דמסיק אדעתיה מחזיקו
למדרש הכי ומדרש לדרשא אחרימי
לא פריך ואימא ה"ז דקמ"ל דכך ניתן
למדרש למשה כפני ולא נע"א כגון
והיא נתפשה לאסור אשת כהן מבלעדי
אישך מי שקדמה שכיבת בעל אכל
לעיל בני ישראל משמע כדריא למעוטי
גרים וכן כפרק שני דיבמות (דף כז.)
בגמרא דמי שיש לו אה מ"מ וזקן את
אשת אחיו ליכנס דקא פריך פשיטא
אחיו הוא מהו דתימא לילף אחיה
אחיה מבני יעקב קמ"ל התם פריך
ואימא הכי נמי משום דלין גזרה שיה
למחנה וזריך טעמא להוציא מאחיה:
סבירא או קרא וכן לענין לירוש' (סז):
וליתמא לו פשיטא אחיו הוא סד"א
לא יטמא בעל כעמי יס בעל שמתמא
יש שאינו מתמא הא כילד מתמא

למחר כשרה ואינו מתמא פסולה ה"ז קמ"ל ואימא הכי נמי דהא קרא ממעט פסולין והאי פסול הוא וכן כפ"ק דערבין (דף ג.)
גבי האשה שיואלת ליהרר אין ממתינים לה עד שחלד פשיטא גופה היא מהו דתימא (כ) כאשר ישת עליו בעל האשה כתיב והיא ממנו
דבעל הוא קמ"ל ואימא ה"ז יסדמאי נפקא לן מהתם דממונא דבעל הוא אכל הכא כיון דאשמועינן דעיקר קרא לדרשא אחרימי מו לא סלקין
דעתא למעוטי מינה מידי וכן פרי"י: **אשת סריס.** רש"י פ"י בסריס חמה ולא בסריס אדם שאסור לקיימה ולא ידעין מנלן דסריס
אדם כגון ששמה כוס עיקרין דאסור לקיימה אי משום האי ברייתא דמייתי כפרק שני דיבמות (דף כז.) ובפרק הערל (שם דף פט.) פסוע
דכא וזכות סריס אדם והזקן וכו' עד אסור לקיימה הא קמני נמי וזקן וזקן אסור לקיים אלא על כרחיך פאסוע דכא וזכות
שפכה קאי דקמני טעמא משום שנאמר לא יבא פסוע דכא וזכות שפכה אכל אסריס דקמני כדרייתא לא ידענא מנליה דקאי נמי עלה:
אכל

ולא שוטה. דכתיב (תהי' אשה) ולא יחזיר עולמים. קנסא קנסוהו
בכנ: **לכשיגיע זמנו.** לאחר כ"ד חדש לידת הולד: וסרובא. כחור.
כמו ילד (בראשית כא) רביא: **מעוברת עצמו.** שהיתה אשתו מעוברת וקניא
לה: או שוטה. ולא אמרינן לא ליקטליה לולד: **אשה ממזר לממזר.**

כלומר אשה הרחיה לממזר וניסת
לממזר וקניא לה ונסתרה: או שוטה
כו. ולקמן פריך פשיטא: **אנה**
דאמרי כי האי סנה. דאית ליה
עקרה חקנה שומות מדלל נקט אלא
איילוניות ונסקי תלמודא מונקתה
ומרעה זרע ולא משום דאינה רחיה
לקיימה אלא כרבי אלעזר ס"ל דיכול
לישא אחרת ולרבות ואפ"ה
איילוניות לא: וזו. כל אשה נעושה
עקרה משום דלא נסתרה הפסידה:
לא ליוש פסולין. לא נעשה שלום
ביניהם הלוי לא יפרע ולא ירצה
הואיל וכל דורותיו ממזרין: והיא לא
נפספה כו'. כלומר מהו דמימא
פרשת סוטה על כרחיך באשת ישראל
קיימא מדכתיב והיא (ויש) מיעוטא משמע
זו היא דמי לא נתפשה אסורה הא
נתפשה כו' ועלה קאי קרא דנסתרה
ועבר עליו רות וגו' דהיכא דמסקא
לן כהן אם נעמאה ואם לא נעמאה
שמה אכל אשת כהן דליחא בכלל
והיא לא נתפשה למה נמי בכלל
השקאה קמ"ל: **במפסונה.** לאחר
שנסתרה ליטריך לאשמועינן דמותרת
לבעול דלא תימא זונה היא שהרי
דקוה המיס: **מפסונה** אלא. ודאי
דקוה המיס חזונה היא אלא שחלה
לה זכות ואמאי מותרת לבעול:
במפסונה דרך אברים. שאינה
מתנוונה במעים וזכרים אלא ראשה
ושאר אבריה כבדים עליה מהו
דתימא הא לאו זכות תלה לה דאם
כן הוה לה להתנוונה דרך דקוה
המיס אלא באונס וזימא לפיכך
מתנוונה שלא כדרכה ולכהן מיהא
תימא: **מבלעדי אישך.** משמע
דאשה בר הכי הוא: **קא משמע לן.**
לדמיקדס שכיבת בעל לבעול הוא
דלמא וסריס בר שכיבה הוא ואף
על גב דלאו בר זריעה הוא. (סוברים)
חמה קאמר דמותר לקיימה ולא
בסריס אדם שאסור לקיימה משום
לא יבא פסוע דכא (דברים כג):
מהו

מותרת וזו הואיל ונתפשה
ומותרת לבעול: פשיטא אמר רב
הוגא במתנוונה מתנוונה הא ברקוה
מיא כי אורחיה משום דבאונס זנאי
ולגבי כהן אסירא קא משמע לן:
אשת סריס שותה: פשיטא מהו דתימא
מבלעדי אישך אמר רחמנא
והאי לאו בר הכי הוא קא משמע לן:
על ידי כל עריות מקנין: פשיטא
מהו

למחר כשרה ואינו מתמא פסולה ה"ז קמ"ל ואימא הכי נמי דהא קרא ממעט פסולין והאי פסול הוא וכן כפ"ק דערבין (דף ג.)
גבי האשה שיואלת ליהרר אין ממתינים לה עד שחלד פשיטא גופה היא מהו דתימא (כ) כאשר ישת עליו בעל האשה כתיב והיא ממנו
דבעל הוא קמ"ל ואימא ה"ז יסדמאי נפקא לן מהתם דממונא דבעל הוא אכל הכא כיון דאשמועינן דעיקר קרא לדרשא אחרימי מו לא סלקין
דעתא למעוטי מינה מידי וכן פרי"י: **אשת סריס.** רש"י פ"י בסריס חמה ולא בסריס אדם שאסור לקיימה ולא ידעין מנלן דסריס
אדם כגון ששמה כוס עיקרין דאסור לקיימה אי משום האי ברייתא דמייתי כפרק שני דיבמות (דף כז.) ובפרק הערל (שם דף פט.) פסוע
דכא וזכות סריס אדם והזקן וכו' עד אסור לקיימה הא קמני נמי וזקן וזקן אסור לקיים אלא על כרחיך פאסוע דכא וזכות
שפכה קאי דקמני טעמא משום שנאמר לא יבא פסוע דכא וזכות שפכה אכל אסריס דקמני כדרייתא לא ידענא מנליה דקאי נמי עלה:
אכל

(א) יבמות לו: (ב) תוספתא
רש"י פ"ה ע"ה (א) (א) (א)
תוספתא (ד) בריתא לא:
[אם מתחלה נפשה וכו']
חז"ל לעיל דה"ה ור' יוחנן
וכי' ופי' חז"ל נסתרה ח:
דיה תלי האכל וכו' וי"ט
(א) רש"י מ"ג (א) [ש"ך לעיל]
הקדוש. רש"י (א) (א) נסתרה
(א) (א) נסתרה (א) (א) וי"ט
הטעם כדפי' דמסתה דלעיל
כו. דיה אשם סריס ופי'
רש"י (א) ק' גירסת רש"י
אכל גירסת רש"י דה"ה ט'
דכ"ל לעיל. (א) ט'
כדפי' דקאי אילוניות,
(א) רש"י (א) ג' דהא.

תורה אור השלם

1. ואם לא נטמאה
דאשה וזקנה היא
הקדמה וזקנה וזקנה:
בסדרה ב כח
2. דבר אל בני ישראל
אמרת אללם איש איש
כי תשטה אשתו ומעלה
בו מעלה: בסדרה ב יב
3. ושכב איש אתה
שבת זרע ועלם מעיני
אשתו וזקנה והיא
נטמאה וזקנה וזקנה
לא נחפשה:
בסדרה ב יב

הנהגות הב"ח

(א) ג' משפחה פשיטא
כל"ל וזימא איילוניות
נמתין:

מספר רש"י

מעוברת חבירו ומינקת
חבירו. אשה שמה בעלה
והיא מעוברת או מינקת,
אסורה להנשא עד כ"ד
חדש, שכן מוסק יונק
[בבב"ב לו].

